

Doina populară - Recapitulare

Doina este o specie predilectă a liricii populare în care eul liric, aflat într-o strânsă legătură cu natura, exprimă sentimentele puternice de jale, dor, înstrăinare, iubire, ș.m.d, stări puternic înrădăcinate în structura spirituală a românului.

Opera literară „ Doină, doină, cântic dulce ” este o doină populară deoarece respectă caracteristicile speciei, prezentând sentimentele de dragoste și prețuire pentru românescul „ cântic dulce ” prin intermediul confesiunii eului liric. Caracterul său popular este conferit de trăsături specifice: ea este produsul unei colectivități, transmis pe cale orală din generație în generație, îmbinând arta literară cu muzica.

În primul rând, tema doinei este prețuirea și admirația pentru cântecul popular specific românesc, versurile reprezentând un monolog liric în care eul liric se adresează în mod direct doinei prin intermediul verbelor de persoana I: „ cânt ”; „ suspin ”; „ viețuiesc ” și prin intermediul pronumelui de persoană a II-a: „ te ” și a vocativului: „ doină ”. Aceasta însoțește eul liric pretutindeni, indiferent de stările acestuia și de anotimpul în care se află, înlesnind trecerea lui prin viață: „ Doina cânt, doina șoptesc, Tot cu doina viețuiesc ”. Cântecul popular este imaginat ca o formă de alinare a suferințelor și totodată, o modalitate de exteriorizare a sentimentelor de înflăcărare: „ Eu cânt doina cea de jale ”.

În al doilea rând, expresivitatea operei literare este de factură populară și se remarcă prin oralitate, realizată cu ajutorul adresării directe: „ Doină, doină, cântic dulce ”, verbul la condițional-optativ „ m-aș duce ”, a cuvintelor și al formulărilor de factură populară: „ cântic ”; „ gios ”; Epitetul „ cântic dulce ” sugerează atașamentul eului pentru această formă de manifestare artistică și completează multitudinea de imagini artistice prezente în text: imaginea vizuală împreună cu cea auditivă: „ iarna viscoloasă ” / ” viers cu foc ” / „ mă-ngân cu florile / Și privighetorile ”.

Fiind o doină populară, are caracter anonim (autor necunoscut), caracter oral (a fost transmisă prin viu grai), caracter colectiv (este creația mai multor autori), caracter sincretic (îmbinarea mai multor arte), de aceea se poate cânta și circula în mai multe variante pe o arie extinsă.

În concluzie, putem afirma că textul suport este o doină populară, în care se remarcă subiectivitatea lirismului, intensitatea trăirilor eului, expresivitatea limbajului utilizat, dezvoltând tema prețuirii folclorului românesc.

I. Definiție:

Doina este o specie predilectă a liricii populare în care eul liric, aflat într-o strânsă legătură cu natura, exprimă sentimentele puternice de jale, dor, înstrăinare, iubire, ș.m.d, stări puternic înrădăcinate în structura spirituală a românului.

II. Caracteristicile unei doine populare:

este însoțită, de obicei, de o melodie potrivită;
cuprinde motive literare folclorice ca: legătura om-natură, motivul codrului;
se deschide cu o formulă tipică, ce se poate relua și pe parcursul textului;
doinele sunt: de jale, de haiducie, de dor, de noroc, ș.m.d;

III. Tipologia unei doine:

doină populară = prezintă trăsăturile unei creații folclorice: autor anonim și colectiv, caracter oral, sincretic și tradițional;
doină cultă = autorul o preia și o transmite, în funcție de viziunea personală;